

EGY «ELTÜNT» ANYJÁNAK.

Várod . . . még mindig várod.
Én nem mondhatom neked, hogy ne várd, —
Várni fogod, amíg élsz, mindörökké.
Szibériából, Kínából, Japánból,
Mandzsuriából — világ végéről,
Tizenöt év . . .
Mi az: tizenöt év?
Egy óra sok,
S az örökkévalóság is kevés
Egy anyának, ki várja a fiát.
A könnyeidet ki számlálta meg?
Ki jegyezte fel sóhajlásodat?
Szerelmed pergő ima-szemeit?
Minden olvasószem csak ennyi volt:
Hozd vissza, hozd vissza, hozd vissza . . .
Ki kutatgatta rebbenő reményed
Fogyó s növvő holdváltozásait?
Ki látta: hányszor volt fekele újhold?
Csak beteljesült holdvilág soha.
Tizenöt év . . .
S én mégsem mondhatom Neked: ne várd,
Úgyis várod, amíg élsz, mindörökké,
S az Isten nap-nap után tesz csodát.
Jönnek, — még ma is jönnek
A hajdan virággal várt daliák.
Szibériából, Kínából, Japánból,
Mandzsuriából, — a világ végéről,
Feketén, vadul, ismerellenül,
Arcukon évtizedes idegenség —
De jönnek, jönnek
Virágtalan virágba vissza mégis . . .
Én nem mondhatom Neked, hogy ne várd.
Hátha egyszer majd mégis telehold lesz
S egy teleholdas téli éjszakán
Valaki megáll majd a küszöbön.
Arcáról a kő-maszkos idegenség
Leolvad egyetlen csókok nyomán . . .
Én nem mondhatom neked, hogy ne várd . . .

Engem is így várt volna az Anyám.

Reményik Sándor.